

gene skal hænge sammen. Men jeg må tilstå, at de ikke hænger helt sammen i forhold til den kommuneaftale, der netop er lavet mellem regeringen og kommunerne.

Hr. Jacob Buksti fremdrog tidligere i debatten den rapport, der er kommet i dag, og sagde, at de ret ubehagelige ting, der er beskrevet i rapporten, jo ikke er regeringens økonomiske politik. Nej, det er de ikke, men de er jo en konsekvens af den meget stramme aftale, der er lavet med kommunerne; de er en konsekvens af, at der er lagt nogle meget snævre rammer for udvikelsen af aktiviteten i kommunerne.

Derfor er det altså nødvendigt at se på, om det nu også er den vej, der skal gås, specielt i betragtning af, at folketingsvalget jo blev vundet af vores side på grundlag af, at vi ville udvikle velfærdssamfundet. Og så hænger det altså ikke sammen, at man næsten dagligt kan se eksempler på forslag og ideer til en udvikling, som viser det stik modsatte:

Man vil beskære SU for de unge på uddannelse. Hvad er nu det for noget? Hvilken saglig begrundelse er der for dét?

Debatten om de ældre, som nu kommer frem næsten dagligt. Her ved jeg godt, at Viborg Kommune er noget særegent – det håber jeg da det er – og jeg ved godt, at regeringen har forholdt sig forholdsvis negativt til, hvad der sker deroppe, for også regeringen kan jo se, at det er uacceptabelt, at man skærer ned på hjemmeplejen for mennesker, der har behov for en ordentlig hjemmepleje. Og det var fint nok, at statsministeren i går helt klart sagde, at det her kan vi ikke være bekendt, men nok lidt bekymrende, at den radikale ordfører på området sagde, at nu skulle vi jo passe på ikke at gribe ind i kommunernes selvstyre.

Jo, der er altså ting, som vi skal pålægge kommunerne at gøre. De ældre må ikke få en så dårlig behandling, som der lægges op til her.

Men der skal jo også være økonomisk råderum i kommunerne til at føre den nødvendige politik, og det gælder i forhold til de ældre, det gælder i forhold til folkeskolen, det gælder i forhold til sygehusområdet, som amterne skal have mulighed for at udvikle på en ordentlig måde, og det gælder i forhold til den børnepasningsgaranti, som statsministeren ved adskillige lejligheder fra denne talerstol har sagt at vi skal have. Men vi har den stadig væk ikke.

Jeg ved godt, at der er udbygget vældig meget, men der er stadig væk over 10.000 børn, der er på venteliste til en plads i en daginstitution.

Og i forhold til de mange løfter, der er givet af regeringen om en børnepasningsgaranti, er det ikke rimeligt, at det stadig væk foregår på den måde, og det står i et grelt modsætningsforhold til, hvad det var, der fra regeringens side blev lovet under valgkampen. Børnefamiliernes vilkår spillede jo en stor rolle i valgkampen, og vi var mange, der så frem til regeringens børnepolitiske redegørelse. Så meget desto større var skuffelsen, da den endelig kom, for sjældent har der været så langt mellem retorikken i en valgkamp og den efterfølgende faktiske virkelighed.

Vi husker jo alle sammen den nytårstale, som statsministeren holdt, og som pludselig blev nærværende, da han talte om, hvordan mødrene om morgenen kører af sted på deres cykler med børnene bagpå og må aflevere børnene i en daginstitution, hvordan familierne har brug for mere tid til at være sammen med børnene, tid til samvær, og hvordan vi må ændre samfundet og prioritere anderledes. Og vi husker, hvordan det tema spillede en fantastisk rolle i valgkampen: børnefamiliernes vilkår, det med tid i stedet for ting og det med, at nu skulle vi virkelig til at prioritere anderledes.

Og derfor havde vi virkelig set frem til den redegørelse, som vi under en forespørgselsdebat kort før valgets udskrivelse fik fremprovokeret. Men sandheden er jo, at bortset fra ét punkt er der tale om løse sigtserklæringer og løse formuleringer om, at man bør diskutere det og man bør have en samtale med arbejdsmarkedets parter om det, men utrolig lidt konkret. I den forstand er redegørelsen pinlig i sin mangel på visioner og konkret politisk handling.

Men når vi kritiserer det her, betyder det selvfølgelig ikke, at vi vil sidde med korslagte arme her i Folketinget. Fra SF's side vil vi presse på for at påvirke regeringen i den rigtige retning. Vi har spillet en aktiv rolle her i Folketinget i de seneste år. Som jeg tidligere har nævnt, har vi lavet aftaler om de to seneste finanslove, og vi lægger i morgen stemmer til pinsepakken.

Vi lægger vægt på, at venstrefløjten får konkret indflydelse i dansk politik. Det er afgørende for det danske samfunds udvikling, at der her i Folketinget er politiske kræfter, som har visioner om solidaritet og miljø, og som samtidig har evner til at virkeliggøre disse visioner.

Den linje vil vi fortsætte, og for os er det indlysende, at partier, som bærer en stor og til dels upopulær skattejustering igennem, må være